

[Lange.]

gældende i den Agitation, der førtes inden det Folketingsvalg, som gav — det maa vi erkende — den høje Regering og dens Partier en afgørende Sejr. Man fører fra Regeringens Side Agitationen paa een økonomisk Politik, men gaar man saa over Kanalen til Nationalbanken, fører man der den modsatte Politik. Vi har paa den økonomiske Politikens Omraade ogsaa her i Landet to Stormagter, een paa hver Side af Kanalen, som vel er allierede, men som fører en Politik, der paa afgørende Punkter strider mod hinanden.

Man agiterer fra Regeringens Side paa, at vi skal have et lavere Renteniveau her i Landet, ogovre i Nationalbanken gennemfører man Foranstaltninger, der fører til Forhøjelse af Renteniveauet. Man agiterede forud for Folketingsvalget paa, at den høje Regering ønskede at formindske Arbejdsløsheden, ja helst vilde bringe Arbejdsløsheden helt ud af Verden, og igennem Nationalbankens Politik førte man os ind i det modsatte. Saaledes som man driver den økonomiske Politik her i Landet, var dette vel nødvendigt. Men samtidig med, at man siger, at man vil Rentenedsættelse, at man vil Afskaffelse af Arbejdsløsheden, kan man ikke drive en Politik, hvorved man forhøjer Renten gennem Diskontoforhøjelser og forhøjer Renten eller nedsætter Obligationskurserne gennem Salg af Obligationer — og saadanne Salg har Nationalbanken jo foretaget i stort Omfang.

Det er det samme Dobbeltspil, der finder Sted ved de Lønforhøjelser, som vi nu er ved at glide ind i. Nu er det ikke saaledes, at mit Parti ikke ønsker det højst mulige Løn-niveau her i Landet; det ønsker vi naturligvis i allerhøjeste Grad. At bringe Landets Befolkning op paa en saa høj Levefod som muligt det er ogsaa Det konservative Folkepartis Formaal. Men det kan ikke naas ved, at vi samfundsmæssigt, national-økonomisk lever over Evne, for saa bærer det ikke ud i Fremtiden.

At det, vi nu styrer ind i, maa føre til en strammere Kreditpolitik fra Nationalbankens Side, nærer jeg ingen Tvivl om; det vil en nær Fremtid vise os, hvis ikke andre heldige Omstændigheder udefra og indefra støder til. At Arbejdsløsheden, den alt for store Arbejdsløshed, vil forøges, nærer jeg heller ingen Tvivl om. Men Regeringen har ved sin Politik drevet os ind i denne økonomiske Situation, drevet os ind i de kaotiske Lønforhold, som vi i Øjeblikket er inde i, og det maa vi naturligvis regne med.

Derfor er Spørgsmaalet ikke i Dag den økonomiske Politik, der skal drives. Nej, hvad det i Dag drejer sig om, er at finde Vej ud af den Arbejdskonflikt, som naturligvis for Samfundet har de aller alvorligste Følger, og det er i og for sig ogsaa det, alle Partier ønsker. Men her kræver den høje Regering af Rigsdagen, at den skal optræde som Dommer mellem de stridende Parter. Dette støder nu for det første paa afgørende praktiske Vanskeligheder. Det er ikke en Opgave for Rigsdagen at tage Stilling til alle de udviklede Lønforslag, som man her vil have, vi skal lovfæste. Jeg ved ikke, om alle Landstingets Medlemmer — jeg vil næsten anse det for udelukket — har været i Stand til at sætte sig ind i det Forslag, som for saa kort Tid siden er blevet fremsat, og som er blevet ændret ved Behandlingen i Dag, i hvert Fald for Bilagernes Vedkommende, og det er jo Bilagene, man lovfæster. Der er mange Spørgsmaal, som i hvert Fald jeg ikke er i Stand til at overse. Jeg vil for Eksempel gerne spørge den højtærede Statsminister, hvad der menes, naar der i Slagterioverenskomstens § 4, Stk. 7 a staar, at „Vægtgrænsen for Kalve og Kreaturer er den samme, som er fastsat for Dyrslægerne“. Jeg ved ikke, om der i Slagteriernes Lønoverenskomst er fastsat Vægtgrænser for Dyrslæger. Det er kun et Eksempel paa, hvor vanskeligt det er for os at tage Stilling til, om det er rimeligt at lovfæste disse Ting.

Det, som den høje Regering kræver af os, er faktisk, at vi skal tage Parti for den ene Part i Sagen. Det er maaske let for den høje Regering, men det er vanskeligt, jeg kan sige umuligt for Oppositionspartierne — den højtærede Statsminister sagde de „saakaldte“ Oppositionspartier, jeg ved ikke, hvad Statsministeren mente med det Udtryk. Der foreligger et Mæglingforslag, som den ene Part har stemt for, og som den anden Part har forkastet, og her kræver man af os, at vi skal gaa ind for den ene Parts Standpunkt.

Den højtærede Statsminister har fremhævet — og det har den socialdemokratiske Ordfører ogsaa —, at et Flertal inden for de stridende Parter har stemt for Forligets Godkendelse. Det er, synes jeg, matematiske Tryllekunster, man her er inde paa. For hvad vil et Flertal sige, naar det fremkommer ved, at man lægger Tallene sammen paa den Maade? Hvis Forligsinstitutionen havde stillet et Mæglingforslag, der var saa tiltalende for Arbejdsgiverne, at alle 100 pCt. havde stemt derfor, og 6 pCt. af Arbejderne havde stemt derfor, medens